

Příběhy našich sousedů aneb Jak jsme zaznamenali příběh Zdeňka Rychlého

Jak to všechno začalo

Jednou v zimě o hodině českého jazyka nám paní učitelka Gita Otavová nabídla účast v programu Příběhy našich sousedů. Projekt jsme sice neznali, ale se třemi spolužáky jsme se domluvili, že se přihlásíme. Došli jsme za paní učitelkou, že do toho půjdeme, a paní učitelka byla velmi ráda.

Hledáme pamětníka

Nejprve jsme museli najít vhodného pamětníka, kterého vyzpovídáme. Dostali jsme několik tipů od našich rodičů a rozhodli jsme se, že nás nejvíce zaujal pan Rychlý.

Chystáme otázky

V únoru jsme navštívili workshop s paní Evou Smolíkovou z Post Bellum, kde jsme se s tímto projektem lépe seznámili. Vymýšleli jsme tam základní otázky, které bychom v rozhovoru mohli použít. Dozvěděli jsme se, jak se dělá rozhovor a také jsme se naučili správně zacházet s diktafonem.

Vedeme rozhovor

Spojili jsme se s panem Zdeňkem Rychlým a domluvili jsme se, kde a kdy se sejdeme. Sešli jsme se jedno březnové odpoledne v obecním úřadě v Bojově. Rozhovor probíhal v místnosti, kde byla obrovská

zima. Ale brzo jsme ji už tolik nevnímali, protože jsme začali s rozhovorem. Měli jsme připravené otázky a ty jsme mu postupně položili. Byli jsme docela nervózní, protože jsme jej neznali a poprvé jsme dělali takový rozhovor na diktafon. Pan Rychlý začal vyprávět o svém dětství. Nejvíce nás zaujalo, když vyprávěl o tom, jak k nim domů přišlo gestapo. Panu Rychlému bylo v té době asi devět let a určitě se hodně bál - byl doma sám se sestrou. Pak nám také povídal, že jednoho dne jeho tatínek nepřišel domů a maminka si myslela, že je v hospodě. Když se později vrátil, tak vyprávěl, že byl celou noc na výslechu v tzv. Pečkárně - tedy v Petschkově paláci, kde sídlilo gestapo. Naopak jsme se pobavili například u toho, když nám vyprávěl, jak se "ulil" z tzv. kuratoria, které bylo pro děti tehdy povinné. Rozhovor trval asi hodinu a čtvrt. Pak jsme panu Rychlému poděkovali, předali malý dárek a nakonec jsme se společně vyfotili.

Zpracováváme reportáž

Další, co jsme měli připravit, byl scénář reportáže. Vůbec jsme nevěděli, co vybrat. Nakonec se nám ale podařilo do 3,5 minuty snad vybrat to nejzajímavější. V pondělí 29. dubna jsme se vypravili do rozhlasu. Vyjeli

jsme z Mníšku pod Brdy už v sedm hodin ráno, za velmi deštivého počasí. V budově Českého rozhlasu v pražském Karlíně na nás čekala paní Anna Königsmarková, která naši reportáž spolu s panem zvukařem sestříhala do podoby podle scénáře. Bylo docela nezvyklé posadit se za rozhlasový mikrofon a namluvit komentář. Byli jsme dost nervózní a nejdřív jsme vůbec nevěděli, co máme dělat, ale bylo fajn, že pokus jsme si mohli několikrát zopakovat. S konečnou podobou nahrávky jsme velmi spokojeni. Snažili jsme se také vybrat vhodnou hudbu, která by vyprávění doplnila.

Dokončujeme

Potom nám zbývalo ještě zpracovat životopis pana Rychlého a připravit si, jak jeho příběh představíme publiku na prezentaci na konci května. Máme trému, protože v publiku budou naši rodiče, známí a pamětníci. Doufáme, že naši reportáž si třeba rádi poslechnou v budoucnu i další děti a žáci a dozví se tak o projektu Příběhy našich sousedů, ze kterého si odnášíme spoustu nových informací a zážitků.

Markéta Knoblochová, Veronika Volfová, Jáchym Koukal - žáci 7.C Základní školy Mníšek pod Brdy

Pedagogické vedení: Mgr. Zora Kasiková